

Neznane vrednote: Kostelska pesem o Margareti

V stroko zaverovani etnograf ocenjuje svoja potovanja po deželi drugače kakor navaden popotnik. Zato velja nam, ki smo šli pred dvema letoma na jesen v Kostel, ti sta pot za eno najlepših, čeprav nas je ves čas močil dež, da smo gazili blato in morali potrpeti marsikatero nevšečnost. Prijazen sprejem pri domačinih in pa dragocene, doslej neznane pesmi, ki smo jih tam dobili, odtehtajo vse in če danes pomislimo na Kostel, nam stopijo pred oči samo tiste čudovite ure, ko smo sedeli v polmraku na toplem v kmečki kuhinji in zavzeti poslušali pesem, ki se je zdela, da je prihajala iz davnih stoletij. Koga bi moglo v takih trenutkih motiti deževno vreme, saj je škrobotanje dežja samo še večalo ubrano razpoloženje poslušavcev!

Potem, ko nam je pevka v Slavskem lazju zapela balado o Anzelnu, ki ga zapuščen ljubica na poročni dan začara, smo bili pripravljeni na vsakršna presenečenja. In nismo se motili. »Zdaj pa eno od stare mame,« je dejala pevka in začela počasi: »Margareta, kaj s tak vesela?« Po prvih kiticah se nam je zdela, da bo varijanta pesmi Slovo od sveta (pri Streklju št. 832–34), potem pa je pela o svatih, ki so zahtevali »našo gliho«. — napeto smo pričakovali konca. Pri ženinih besedah: »Ojoj meni, ta je moja ta devetla« smo se spogledali: »Saj to je vendar Mlada Breda! Ali res? Pravzaprav ne, ni čisto taka, spada pa v to skupino! Spet nova pridobitev za nas, saj take še nimamo, nihče je še ni zapisal!«

Odslej smo povsod spraševali za pesem o Margareti. Čez dva dni se nam je nasmešnila sreča pri starki v Pirčah. Domislila se je nekaj kitic besedila. Ugotovili smo, da je to pravi začetek pesmi. Še isti dan sta nam peli o Margareti dve ženi v Vasi pri Kostelu. Pa je ena omagala že po prvih kiticah, druga se je očitno trudoma prebijala do konca, besedila se je le še blede spominjala. Sproti ga je skušala rekonstruirati in so zadnji verzi tako šepali, da so prisotne sosede ugovarjale, da ni prav.

Prihodnjo pomlad smo bili spet med Kostelci, tokrat v drugih vaseh kot prvič. Kajpak smo spraševali po Margareti v upanju, da zremo kaj več. V Colnarjih jo je neka žena še znala. Besedilo se je v glavnem

ujemalo z varianto iz Slavskega laza, nekatere kitice pa so bile nove.

Ko smo primerjali vse štiri posnetke, smo videli, da nobeden ni popoln. Pesem smo pač izsledili v času, ko je že umirala, saj mlajši rod zanjo sploh ni več vedel, starejše žene pa so morale besedilo iskati po spominu. Za znanstveno raziskovanje so tudi take nepopolne variante pomembne. Ljubitelja naše stare ljudske pesmi pa bi le zanimalo, kakšna je neki bila pesem o Margareti takrat, ko je bila v Kostelu še splošno znana. Poskusila sem jo torej rekonstruirati, tako da sem vzela za osnovo varianto iz Slavskega laza, manjkajoče kitice oziroma verze pa dodala nespremenjene iz drugih variant. Poudarjam, da je to samo poskus in da pesem v tej obliki ne bi spadala v nobeno, še tako poljudno zbirko gradiva. Zaradi prostora na tem mestu pač ne moremo objavljati vseh štirih variant, tudi bralci ne bi imeli dosti od tega. Da bi pa iz nekkih znanstvenih obzirov pesmi sploh ne mogli spoznati, se mi zdi vendarle škoda. Zato sem ubrala tako, sicer nedovoljeno pot, da jim predstavim neznano lepoto:

1. *Margaréta lepo póje,
lepo póje, drobno šije.*
2. *K nje pa pride sivi gólob,
sivi gólob, angel bóžji.*
3. *Margaréta, Margaréta,
kaj si dáles tako veséla?*
4. *Kako néču bit veséla,
ker bom jútri lepa névésta!*
5. *Ne šiváj si kratko širóko,
a šiváj si dolgo ózko.*
6. *Saj ne bóš vá njej plesála,
saj bóš vá nji mrtva ležála.*
7. *Ko pa pride svatja mója,
lepo mi jo spremljevájte.*
8. *Lepo mi jo spremljevájte,
lepo mi jo posedájte.*
9. *Ko pa pride svatja njéna,
lepo só jo sprejemáli.*
10. *Lepo só jo sprejemáli
in za mízo pospremljáli.*
11. *Malo píjo, malo jéjo
in se málo veselíjo.*
12. *Starešína gori vstáne:
Dajte nášo gliho lé-son!*
13. *Pijte, jéjte, veseli bódté,
gliha váša je šla po vódo.*
14. *Malo píjo, malo jéjo
in se málo veselíjo.*

15. *Drugič vpráša starešína:
Dajte nášo gliho lé-son!*
16. *Pijte, jéjte, veseli bódté,
gliha váša se šla je splétat.*
17. *Malo píjo, malo jéjo
in se málo veselíjo.*
18. *Mladožénja gori vstáne:
Dajte nášo gliho lé-son!*
19. *Váša gliha v svetli kámbri,
v svetli kámbri mrtva léži.*
20. *Ojoj méni, ojoj méni,
ta je mója ta devéla.*
21. *Pr nibéni nisám noči priéspav,
pr tiebi bóim pa na veke. Amen.*

Dr. Zmaga Kumer

Kaj je umetnost?

V novejšem času so se v diskusijah med etnologi slišala mnenja nekaterih umetnostnih zgodovinarjev, češ da je najti lastnosti prave umetnosti samo v tako imenovani »stilni«, »visoki« umetnosti — ali kakor se ji že reče — nikakor pa ne v ljudski. Na taka »visoka« mnenja sem se spomnil, ko sem prelistaval knjižico *Spomini mladosti*, o kateri poročam na drugem mestu. Oči so mi obvisle na drobni prekmurski pesmi, ki se mi zdi tule vredna ponatisa. Prvič zato, ker je v narodopisni literaturi pri nas doslej neznana. Drugič zato, ker kaže, kako so pesem hrvaškega porekla, ki uvodnim verzom pristavlja takoj ostro kletev zapuščenega dekleta, drugačne socialne razmere in pojmovanja preokrenila na čisto drugo, samosvojo pot. In tretjič, ker zastavlja vprašanje, kaj tej pesmi še manjka, da bi dosegla atribut resnične umetnosti. Ni dovolj silna jedrnatost osmih vrstic, čudovito stopnjevanje in močna pesniška poanta, v katerih je kristaliziran krik vročega človeškega srca?

*Zvejdila sem, kaj se dragi ženi.
Naj se ženi, če njemi je vola.*

*Jaz mu hočem na svatove priti
in mu hočem lepi dar donesti.*

*V levoj roki kito rožmarina,
v pravoj roki njegovoga sina.*

*Naj se vidi, koga sem ljubila.
Zdaj pa ljubim njegovoga sina.*

Valens Vodušek

Šolarja pri Matjažu v gori

Nova zgodbica z Bovškega

Prva znana besedila pesmi, »ki pojo Matjaž«, in pripovedi o njem so že ali bojo kmalu stara poldrugo stoletje, vendar tudi še danes prihajajo na dan pričevanja o tem junaku. Leto 1962 nam je npr. prineslo — na našem skrajnem zahodu — še živo pesem o Matjaževi rešitvi iz turške ječe. Tudi število proznih pripovedi počasi narašča in najbrž nam ne bo treba dolgo čakati do sto.

Dosedanje objave v tem glasilu (III/1, 4 — Na sledi Kr. Matjažu) kličejo po nadaljevanju. G. Perusini v zborniku *Alpes Orientales II* (Graz 1961, 65–6) samo omenja — po sporočilih E. Specogne — matjaževske pripovedke iz Nadiške doline in iz okolice Trsta. »Glasnik« bi gotovo rad natisnil popolna besedila teh pripovedk — iz prve roke.

Med svojimi zapiski sem nedavno »odkril« matjaževsko zgodbo, ki mi jo je pravila 26. VII. 1952 v Logu na Bovškem Ana Štrukelj »Plužna«, rojena v Soči leta 1873. Glasi se:

Jaz sem slišala takole:

Je bilo čez hribček v šolo hoditi v drugo vas, je imel duhovni šolo. In sta prišla dva šolarja, gori je bila kapelica sv. Miklavža. Eden se je klical Miklavž, in sta molila pri tisti kapelici. Je bil pa korajžen, je šel noter k sv. Miklavžu, je imel tri jabolka gor na bukvah. Je vzel eno, je dejal: »Jaz sem Miklavž in jaz ozamem tole!«

Sta šla dol po stezi, je zatrkljal tisto kuglico, je tresčila v tisto skalo, kjer je bil Matjaž. Matjaž je bil na vahti, se je odprla tista skala, kot ene duri. Tam je bilo prepolno luči, zlata, srebra — vsega skraja — polno miz, da je kar vid jemalo. In vse polno živil, kar sta hotela jesti. In še sta toliko pregledovala, da sta se izgubila. Sta prišla po dolgem času, sta videla štrik doli, in se je eden prijel za tisti štrik, in so ga vzele ven zgoraj. Da je bil zgoraj nekdo na vahti. In ta drugi je pustil nazaj dol štrik, da se je še drugi obesil. Da sta prišla na dan in sta šla gledat, koliko časa sta hodila.

Je bila majhna vas pri njih in so v drugo cerkev hodili k maši. Potem je bila vas kakor mesto. Eden je vprašal tiste ljudi, kje je bila prej njegova rojstna hiša. Tisti ljudje so rekli, da nič ne vejo, da je več ko 200 let, kar je bila tista hiša sezidana. In se je milo zjokal.

Zgodbica kot celota ni najbolje ohranjena. Marsikaj samo slutimo, pač po tem, kar vemo iz drugih variant »Obiska pri Kralju Matjažu« (prim. Grafenauer, *Sloov. pripovedke o KM*, št. 25–44, in Matičetov, *Razprave SAZU II/4*, št. 72–78). Miklavževske bukve in jabolko, prav-

lični vložki (rešitev z »onega sveta« po vrvi, neopazno dolgo bivanje v podzemlju) in še to in ono.

Milko Matičetov

Gobarske vraže

Poleg splošno znanih — Vsaka goba ima svoj par, Gobe rastejo do polne lune, Goba, ki jo vidiš, ne raste več, Mnogo gob — huda zima ipd. — sledi (po gobarski sezoni) še nekaj manj znanih iz Prlekije:

Ko v letu prvič slišiš grmeti, se prekopicij po trati, našel boš obilo gob. — Dosti grmenja — dosti gob. — Ko najdeš prvo gobo, si potegni z njo (s klobukom) po čelu, da jih boš bolje videl. — Ko iščeš gobe, si ne žvižgaj (da se ti ne skrijejo). — Gobo otrepi takoj na mestu (tudi praktično veljavno?). — Strupenih (»divjih« — to so vse razen jurčkov, turkov, topolovk in lisičkl) gob ne podiraj — s tem zapustiš sogobarju sled že preiskanega mesta. Zavist med gobarji se izraža tudi v temle: dobrega prostora (»placa«) nikdar nikomur ne izdaš. Gobar »nabira« najraje sam. V družbi pa ne oznanja na glas, če kaj najde. Na svoje »mesto« bo šel skrivaj in po ovinu. Dober gobar baje zazna gobe v bližini tudi po vonju.

L. St.

Loški muzej na prostem

17. decembra je Loški muzej v Skofji Loki odprl prvi muzej na prostem. Zamisel takšnega muzeja, za katerega navadno uporabljamo izraz skansen, se je porodila pri skandinavskih narodih, ki so pri prenašanju stavbnih objektov dosegli zavirljive uspehe. Osnovno načelo, ki ga je postavil oče skansena, Hazelius, že pred približno 200 leti pa je bilo: spomeniki ljudske kulture naj se z vsem inventarjem prenesejo v novo okolje, ki pa naj ustreza staremu ambientu.

Tudi pri Slovencih je bilo že pred leti govora o skansenu, ki naj bi ga na pobudo pokojnega ravnatelja dr. Borisa Orla postavil Etnografski muzej. Do njegove uresničitve pa iz različnih vzrokov ni prišlo, deloma celo zaradi nerazumevanja pri strokovnih kolegih. Saj je bilo še pred leti izraženo na kongresu v Murski Soboti, kjer je bilo govora tudi o tovrstni zaščiti ljudske arhitekture, mnenje, da predstavlja tak način zaščite — cirkus!

Kolektiv muzeja v Skofji Loki pa se je odločil prav za tako zaščito in je v dveh letih izvedel za sedanje razmere nedvomno enega najbolj uspešnih in primernih načinov zaščite stare kmečke domačije z ustreznimi gospodarskimi pritliklinami.

Vsi, ki smo se udeležili tega za zgodovino ljudskega stavbarstva nadvse pomembnega pionirskega dogodka, smo iskreno čestitali ravnatelju *Andreju Pavlovcu* kot pobudniku muzeja na prostem, in kustosu *Ivanu Sedeju*, ki je strokovno in požrtvovalno vodil dela na skansenu.

Škoparjeva hiša je bila prenesena iz Puštala pri Skofji Loki. Takih domačij je v okolici še precej. Izboljšani življenjski pogoji in spreminjena stanovanjska kultura pa so jih na mestu kjer so, zapisali nezadržnemu propadanju. Ljudje jim spreminjajo zunanjo in notranjo podobo ali pa postavljajo na mesto lesenih zidane hiše. Nekoliko vstran od muzeja na gradu pa se bo še pozni rodovom ohranila tipična domačija s tega območja, obenem z gospodarskimi in pomožnimi objekti, ki so razpostavljeni okrog.

V prospektu »Muzej na prostem« je kustos Sedej zapisal: »Škoparjeva hiša je do zadnjega opravljala svojo nalogo — v sklopu muzeja pa jo polnovredno nadaljuje. V nov ambient je postavljena kot celota z vsemi starimi in novejšimi deli, s prezidavami in adaptacijami. Tako je edinstvena priča resničnega življenja in postopnega razvoja. Tu bo etnografska zbirka v pravem okolju. Funkcija in lepota oblik arhitekture, uporabnih predmetov, slik na steklo v »bohkovem kotu«, plastike, poslikanih skrini, starega pohištva, pisane ure, panjskih končnic v čebelnjaku je dobila v tem okolju akcent resničnosti in svojo polno vrednost.«

Z gornjimi besedami je najbolje naznačen namen in pomen muzeja na prostem. Naj bi zgled posnemali še drugi muzeji!

Marija Makarovič

Društvene novice

Predavanja. V petek 21. dec. 1962 je bil v prostorih Etnografskega muzeja v Ljubljani sestanek slovenske podružnice EDJ, na katerem je govoril Sl. Kremenšek o delu in dosežkih etnografske znanosti v Sovjetski zvezi, kakor ji je spoznal med svojim študijskim bivanjem v Moskvi in Leningradu. Po poročilu so prisotni živo razpravljali, med drugim tudi o tem, kaj se da od tamkajšnjih izkušenj porabiti tudi pri našem delu.

Popravek. V poročilu o občnem zboru Slovenskega etnografskega društva (gl. Glasnik št. 2) se je poročevalcu primerila neljuba pomena. Nekak sporazum o sodelovanju SED in slovenske podružnice EDJ nista sklenila oba predsednika, ker ga podružnica takas še ni imela. Prof. dr. V. Novak je bil takrat samo podpredsednik, ki je po smrti predsednika B. Orla zastopal podružnico do izvolitve novega odbora in novega predsednika, kar je postal Sl. Kremenšek.

Pred kakimi 150 leti je Stanko Vraz slišal nekje na »meji prekmurske« in v rodnom Cerovcu pravljeno pesem o lepi Vidi, ki najde med prosom kačo z deveterimi repi. Kača, udarjena s šibo, se spremeni v kraljico. Vrazova zapisa (Strekelj, št. 76-77) sta mogla biti prišteta v muzejsko grobnico že izumrlih ljudskih pesmi, saj ni bilo poslej o pesmi nikjer več sledu. Pred tremi leti pa nam je v Glasbeno narodopisni inštitut prišel v roke magnetofonski trak s prekmurskimi pesmimi naših izseljencev v Ameriki. Med drugimi je bila na traku tudi pravljena pesem o Vidi, živo zapeta od dveh slovenskih žena-sestr, ene v Torontu, druge v Chicagu.

Sicer smo po tem opozorilu lahko posneli pesem tudi še v rojstni vasi pevk od njene doma živeče tretje sestre, vendar je ta primer zgovoren dokaz, kako se med izseljenci daleč od doma zvesto in čisto ohrani ljudsko izročilo. Potrjena pa je tudi vrednost narodopisnega zbiranja med našimi izseljenci po svetu. Tako hvala vredno delo je opravila ga. *Gizela Hozian* v Chicagu, ZDA, ki je sama z magnetofonom, zapisovanjem in še preko »Amerikanskega Slovenca« zbirala domače pesmi med prekmurskimi rojaki — predvsem iz črenšovske fare — v ZDA in Kanadi. Letos smo dobili v roke rezultat njenega večletnega dela — knjižico z naslovom *Spomini mladosti*: zbrala, založila in izdala v dobrodelne namene G. H., tiskano 1961 v Chicagu, Illinois.

Iz uvoda vidimo, da je bil zbirateljčin namen le pomagati hraniti slovensko pesem med izseljenci. Čeprav pa ni imela ne narodopisnih ne drugih pretenzij in zbrana besedila — 283 pesmi na 160 straneh — predstavljajo precej pisano zmes, je knjižica vendarle dragocena tudi za narodopisca. Najzanimivejše so prave prekmurske ljudske pesmi, ki zavzemajo večji del zbirke. Besedila so največ pisana v pristnem prekmurskem narečju tako kot se pojó. Škoda le, da je to narečje tu in tam krpano s knjižnim jezikom, zaradi »razumljivosti«, npr. *ti ne bo dolgo lepo stal namesto ti nede dolgo lepo stao*.

V drugo veliko skupino pesmi v knjižici gredo one, ki jim ljudje sami nekoč pri nas — in menda tudi zbirateljica v uvodu — pravijo »narodne«: to so pesmi v knjižni slovenščini, torej najnovejše pesmi, največ take, ki smo jih včasih imenovali ponarodele. Purist se bo začudil, ko bo videl poleg Slomškove *Le predi, dekle, predi*, Avenikovo *Tam kjer murke cveto*, ali poleg Potočnikove *Ko dan se zaznava »narodno«* Ker sera, sera, ki se je pred nekaj leti rodila iz italijanske popevke *Che sera, sera*. In vendar ima v nekem smislu bolj prav zbirateljica, ki je zbrala to, kar se poje med ljudmi, kot purist, ki maje z glavo. Ljudska

Gorazd Makarovič, Poslikane panjske končnice. Ljubljana 1962, Mladinska knjiga. M. 8°, 138 str.

V informativnem tekstu je na 20 straneh zbrano dosedanje znanje o predmetu, marsikaj pa je pisec dodal po lastnih raziskavah. Sledí pregled literature, popis večjih zbirk in povzetek v štirih jezikih.

Težišče knjige je na reprodukcijah, ki jih je z detajli vred sto. Dela so predstavljena glede na motiviko in na izvor, posebej dela slikarjev z baročno tradicijo, pravih ljudskih slikarjev in samoukov. Komentarji se skušajo približati naivnemu svetu končničarjev.

Knjižnica je izrazito poljudna in skuša opozoriti na lepoto te panoge našega ljudskega slikarstva. Prav zato nam nekaj ni razumljivo. Stari čebelnjaki so bili podeželske galerije slik, ki so se odlikovale predvsem po svojih živih barvah. Predstavljati končnice v črno-beli tehniki je v 2. polovici 20. stoletja — milo rečeno — anahronizem! Edina izjema, ovojna slika, pri tem nič ne spremeni. Kaj takega ne bi smela narediti več nobena založba, pa tudi noben avtor ne dati svojega privoljenja.

Mladina poje I. del. Zbirka pesmi, iger in plesov s pejem, urejena po tonskem obsegu. Izbral in uredil uredniški odbor. Ljubljana 1960. — Pesmarica je sicer izšla že pred dve-

postane tista pesem, ki jo slišiš enkrat, dvakrat in jo že imaš s kožo in kostmi v ušesih. Kdor je hodil po terenu, bo vedel, da za ljudskega pevca v bistvu ni razlike med najnovejšo popevko in arhaično ljudsko balado, ki jo je slišal kot otrok doma in jo še poje morda pri mrličih. Tudi v tem je zares pisana zmes pesmi v knjižnici zanimiva za narodopisca.

Tretji del pomenijo končno stare čitalniške domoljubne pesmi, ki so pri nas že zdavnaj utihnile in jih vidiš le še v starih pesmaricah. Nemara so nekatere res le prepisane iz kake Aljaževe pesmarice. Pa najsi se še pojo ali ne, pomisliti je treba, da se na svatbah največ pojo pesmi, ki govorijo o ženitvi, pri mrličih pa balade, ki se končavajo s smrtjo. Podobno pojo izseljenci sredi tujine pesmi o domu. Za nas — sredi domačega kraja — te pesmi res ne pomenijo več dosti. Pač pa smo tem bolj hvaležni zbirateljici, da nam je z nemajhnim trudom zbrala toliko prekmurskih pesmi. Nekatere stare balade doslej sploh še niso bile znane (vsaj ne v taki obliki) in jih ni najti tudi v velikih prekmurskih zbirkah iz novejšega časa, ki so hotele biti že kar definitivne, pa nimajo niti nekaterih pesmi, zvezanih z običaji, s toliko besedila kot jih najdemo v tej drobni knjižici.

Valens Vodušek

ma letoma, torej nikakor ne spada med knjižne novosti, vendar ni bila še nikjer omenjena in tudi Katalog muzikalij DZS iz l. 1961 je ne navaja. Ker vsebuje tudi ljudske pesmi, je prav, da vsaj Glasnik opozori nanjo. Že zato, ker pravi urednik prof. Luka Kramole v uvodu, da ima pesmarica namen seznaniti našo mladino z lepoto domače pesmi, hkrati pa naj bi dala slovenskim šolam zunaj Slovenije »močno oporo v njih narodnostnih prizadevanjih«. Pomen ljudske pesmi poudarjajo tudi citati iz raznih člankov nekaterih naših glasbenikov (E. Adamiča, A. Grobminga, R. Gobca) na začetku poglavij. Igram so dodani natančni opisi, plesom pa preprosti koreogrami. Načelno usmerjenost pesmarice v ljudsko kulturo kažejo pregovori, reki in uganke ob koncu vsake pesmi; zbrani so tako, da se ujemaajo z besedilom. Pesmarico poživljajo ilustracije J. Trpina, ki je oskrbel zunanjo opremo. Jasni notni stavek je delo notografa M. Simončiča. Na koncu knjige je seznan skladatelj oziroma prireditelj melodij, seznam pesnikov besedil (pri obeh najnovejših podatki), tolmač manj znanih besed iz ljudskih pesmi, pojasnilo koreografskih znakov in viri.

Rad VIII. kongresa Saveza folklorista Jugoslavije u Titovom Užicu 1961, glavni urednik dr. D. Nedeljković, Beograd 1961 — je pravkar izšel. To je doslej najzajetnejši kongresni zbornik naše zveze, saj obsega na skoraj 500 straneh več kot petdeset prispevkov, izčrpno poročilo o rednem letnem običnem zboru zveze in je bogato ilustriran. Glede na to, da je bil kongres v jubilejnem letu ljudske revolucije in da je bilo kot kraj zasedanja izbrano prav Titovo Užice, so bile tudi kongresne teme s področja najnovejših tradicij. V uvodni del spada jo, kot vselej, prikazi ljudskega ustvarjanja iz krajev, kjer kongres zboruje, torej tokrat iz Titovega Užica. Druga tema ima naslov *Ljudsko ustvarjanje v vstaji in revoluciji*, tretja je posvečena vlogi folkloru v izgradnji socialistične kulture. Referati četrte teme obravnavajo vprašanje dela v stvaritvah ljudske umetnosti. Nazadnje je v zborniku še rubrika Razno, kjer je objavljenih sedmero prispevkov. Avtorji navajajo veliko gradiva, bodisi pesemske tekste, naprave ali slikovno dokumentacijo. Povzetki v tujih jezikih seznanjajo inozemskega bralca z glavno vsebino referatov. Omeniti je še treba, da je zbornik tiskan na lepem papirju, skrbno opremljen, tako da je tudi na zunaj prikupen. Cena zanj je 2000 din, za člane republiških društev 500 din, kar je v primeri s cenami, ki sicer veljajo na knjižnem trgu, zelo malo.

Naročila sprejema tajništvo našega društva, Ljubljana, Wolfova 8/II, ki ima nekaj izvodov še na zalogi.

Bulletin de la Société Slovène d'Ethnographie

Année IVème

Table des matières

1962

No. 1 — *Tourisme et folklore* (par Niko Kuret) p. 1 — *Lettre de Moscou* (par S. K.) p. 1 — *Le »Kurentovanje«* (carnaval) à Ptuj 1962 (par L. Stanek) p. 2 — *Remarques sur l'Almanach paysan* (Pratika) (par J. Stabej) p. 2 — *En marge du questionnaire sur les sculpteurs populaires* (par Cc.) p. 3 — *La chanson populaire des environs de Trieste* (par S. Pahor) p. 4 — *Dépêchons-nous à collectionner des objets folkloriques* (par B. R.) p. 4 — *Le film ethnographique*, p. 4 — *L'arbre du carnaval (plohi)* (par M. Fuchs) p. 4 — *Serpent, ronde...* p. 4 — *Colloque international sur les instruments populaires de musique à Berlin d'Est*, p. 5. — *Veillée de filage* (par M. Fuchs) p. 5 — *Décès de Boris Orel* (par F. Sarf) p. 6 — *Costumes populaires sur les timbres — poste* (par B. R.) p. 6 — *La chanson populaire et notre jeunesse* (par M. Fuchs) p. 6 — *Questionnaire sur les sculpteurs populaires*.

No. 2 — *Il nous faut d'urgence un dossier de costumes populaires slovènes* (par G. Makarovič) p. 7 — *Le récent Orthographe slovène et le folklore* (par L. Stanek) p. 7 — *Sur les arrangements de chansons populaires et sur les programmes de la radio* (par L. Kramolc) p. 7 — *Nouvelles de la Société*, p. 8 — *Les ethnographes dans la Vallée de Lož* (par F. Sarf) p. 8 — *Sauvegarde des monuments*, p. 8 — *La collection de poterie à Filovci* (par V. Koren) p. 8 — *Chant carinthien au pied de la Peca* (par L. Kramolc) p. 9 — *Le Christ assis ou »croates«* (par G. Makarovič) p. 9 — *In memoriam: prof. Vasilij Mirk*, p. 10 — *La conteuse Rosalia di Lenardo, de Resia* (par M. Matičetov) p. 10 — *A la mémoire de Richard Weiss* (par V. Novak) p. 10 — *Livres nouveaux* p. 10.

No. 3 — *A l'occasion du centenaire de la mort de Karel Streckelj* (par R. Hrovatin) p. 11 — *Le Musée Slovène d'Ethnographie et les richesses qu'il renferme* (par F. Sarf) p. 11 — *Le IXe Congrès des folkloristes yougoslaves* (par L. Stanek) p. 11 — *Le Congrès de l'Union des folkloristes yougoslaves en 1963*, p. 12 — *Rosalie aux noces royales* (par M. Matičetov) p. 12 — *»O, saint Soleil jaune...«* (par Z. K.) p. 13 — *Nouvelles de la Société*, p. 13 — *Livres nouveaux*, p. 14 — *Rapport annuel sur l'activité matérielle et financière*, p. 14.

No. 4 — *Valeurs inconnues: La chanson sur Marguerite, de la région de Kostel* (par Z. Kumer) p. 15 — *Qu'est-ce que c'est l'art* (par V. Vodusek) p. 15 — *Les deux écoliers auprès du Roi Matthias dans la montagne* (par M. Matičetov) p. 16 — *Superstitions de collectionneurs de champignons* (par L. Stanek) p. 16 — *Le Musée de plein-air à Skofja Loka* (par M. Makarovič) p. 16 — *Nouvelles de la Société*, p. 16 — *Vieilles chansons au Monde Nouveau* (par V. Vodusek) p. 17 — *Livres nouveaux*, p. 17 — *Table des matières*, p. 18.

Iz vsebine IV. letnika

Turizem in folklor (Dr. Niko Kuret) . . .	1
Novi slovenski pravopis in folklor (L. Stanek) . . .	7
Pismo iz Moskve (S. Kremenšek) . . .	1
Slovenski etnografski muzej in v njem skriti zakladi (F. Sarf) . . .	11
Pohitimo z zbiranjem narodopisnih predmetov (B. Račič) . . .	4
Etnografi v Loški dolini (F. Sarf) . . .	8
Nujno potrebujemo mapo slovenskih ljudskih noš (Marija Makarovič) . . .	7
Ljudske noše na znamkah (B. Račič) . . .	6
Lončarska zbirka v Filovcih (Vlasta Koren) . . .	8
Loški muzej na prostem (Marija Makarovič) . . .	16
Kurentovanje v Ptuj 1962 (Leopold Stanek) . . .	2
Pustni plohi (M. Fuchs) . . .	4
Preja (M. Fuchs) . . .	5
Ljudska pesem in naša mladina (M. Fuchs) . . .	6
Ljudska pesem v okolici Trsta. Pesem o skopuhu (Samo Pahor) . . .	4
Neznane vrednote: Kostelska pesem o Margareti (Dr. Zmaga Kumer) . . .	15

»O, ti sveto rumeno sonce...« (Z. K.) . . .	13
Stare pesmi v Novem svetu (Valens Vodusek) . . .	17
Koroško petje pod Peco (Luka Kramole) . . .	9
O priredbah ljudskih pesmi in radijskih oddajah (Luka Kramolc) . . .	7
Kaj je umetnost (Valens Vodusek) . . .	15
Rozalija na kraljevskih ženitvah (Matičetov) . . .	12
Solarja pri Matjažu v gori (Milko Matičetov) . . .	16
Nekaj o pratiki (Jože Stabej) . . .	2
Gobarske vraže (L. Stanek) . . .	16
Sedeči ali hrvaški Kristus (Gorazd Makarovič) . . .	9
Varstvo spomenikov . . .	8
Letno poročilo o materialnem in finančnem poslovanju . . .	14
Kongresi, posvetovanja ipd.: Mednarodno posvetovanje o evropskih ljudskih glasbenih instrumentih v vzhodnem Berlinu, 5 — IX. kongres jugoslovanskih folkloristov (L. Stanek) . . .	11
Kongres SFJ 1963, 12	

Društvene novice . . .	8, 13, 16
Etnografski film . . .	4
In memoriam: Poslovili smo se od dr. Borisa Orla (F. Sarf) 6 — Prof. Vasilij Mirk, 10 — Rezijanska pravljica Rozalija Di Lenardo (Milko Matičetov) 10 — V spomin Richardu Weissu (V. N.) 10 — Ob petdesetletnici smrti dr. Karla Strecklja (Dr. R. Hrovatin) 11	
Med novimi knjigami: B. Merhar, Slovenske ljudske pesmi. Lj. 1961 (Z. K.) 10 — M. Matičetov, Sežgani in prerajeni človek. Lj. 1961 (Z. K.) 10 — Slovenski etnograf XV, 14 — Etnološki pregled 3, 14 — Narodno stvaralaštvo 1, 14 — Mladina poje I, Lj. 1960, 17 — Stare pesmi v novem svetu: Spomini mladosti, Chicago 1961, 17 — G. Makarovič, Poslikane panjske končnice. Lj. 1962, 17 — Rad VIII. kongresa SFJ u T. Užicu 1961, 17.	
Vprašalnice: Vprašanja o ljudskih in obrtniških podobarjih — K vprašalnici o podobarjih (Čevc) 3 — »Kačec«, »kolo«, »Abrahamova procesija«... Kdo ve kaj več o tem? 4	

